

This is issue no. 200 of *Quaderns d'Arquitectura i Urbanisme*. As the mouthpiece of the Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (Architects' Association of Catalonia), throughout its history *Quaderns* has set out to be both an instrument of exploration and stimulus for a collective with a highly perfectionist vocation and an architectural project using codes different from the usual ones but with exactly the same goal in view. This endeavour has mobilised the efforts of a considerable number of professionals, independently of criteria, periods or generations. It seemed the opportune moment, therefore, to celebrate this anniversary by fixing attention, though in a deliberately elliptical way, on those urban points characterised by the possibly random and accumulative coexistence of works owing a debt or heirs to a modernity spurred onwards, from the very outset, from the pages of this publication. Works not necessarily coinciding in time, form or function, but rather in a space which thus becomes a fortuitous "point of encounter".

Complex relationships and exchanges were established between these objects (allusions, winks of the eye, thrusts and parries), produced from positions of complicity or rivalry and decipherable not only in those urban fragments consisting of autonomous objects ruled by contemporary volumetric layouts, but also in figurations characteristic of an orthodox urbanistic tradition. A paradigmatic example in this context is Helsinki High Street (Keskuskatu) with its astonishing succession of works by Aalto, Revell, Blomstedt, Saarinen, Frosterus and Gullichsen-Kairamo-Vormola in a short stretch of the city, revisited here on the occasion of the recent exhibition devoted to Aalto held at the Col·legi headquarters and organised by the Association's Cultural Department and the Alvar Aalto Museum. All the aforementioned fragments are of a virtually contemporary city, typified by tense, vibrant ideal situations produced by the phased addition of architectural pieces gathered together in combinational rather than compositional systems favouring particular situations of harmony, nuclei of synergism.

Quaderns d'Arquitectura i Urbanisme arriba amb aquesta publicació, al número 200.

Com a òrgan de difusió del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, *Quaderns* ha volgut ser, al llarg de la seva història, un instrument d'exploració i d'estímul per un col·lectiu amb una gran vocació de perfeccionament; un projecte també arquitectònic fet amb d'altres codis que no són els habituals, però amb la mateixa voluntat propositiva. En aquest afany hi ha confluït, més enllà dels criteris, etapes i generacions, els esforços de nombrosos professionals.

Semblava, doncs, oportú, de celebrar aquest particular aconteixement, encara que fos d'una forma voluntàriament el·líptica, fixant la mirada en aquells punts urbans caracteritzats per la convivència, potser aleatòria i acumulativa, d'obres deutors o heretades d'una modernitat encirclada ja al seu inici, des de les pàgines d'aquesta publicació. Obres no forçosament coincidents en el temps, en la forma o en la funció, però sí en un mateix espai convertit en casual "punt de trobada".

Així, entre aquests objectes s'establirien complexes relacions d'intercanvi (al·lusions, complicitats, insol·lències) emeses des de la complicitat o la rivalitat, desxifrables no només en aquells fragments urbans construïts per objectes autònoms acordats segons ordenacions volumètriques contemporànies, sinó també en figuracions pròpies d'una tradició urbanística ortodoxa. En aquest sentit, el carrer Central de Hèlsinki (Keskuskatu), amb la seva sorprenent successió d'obres d'Aalto, Revell, Blomstedt, Saarinen, Frosterus i Gullichsen-Kairamo-Vormala en un breu segment de ciutat, constituïria un exemple paradigmàtic, aquí revisitat en motiu de l'exposició dedicada recentement a Alvar Aalto a la seu del Col·legi i organitzada per la Vocalia de Cultura i el Museu Alvar Aalto.

Fragments, tots ells, d'una ciutat virtualment contemporània caracteritzada per situacions ideals tenses i vibrants, produïdes per l'entrada en fase de peces arquitectòniques associades a sistemes combinatoris més que no pas compositius, que afavorissin particulars situacions de sintonia, focus de

sinergia